

Drillenisserne

Theo
Tusinddril

Ferdinand
Fupskæg

Sifus
Sokkevåd

Selma
Spilop

Tv-holdet

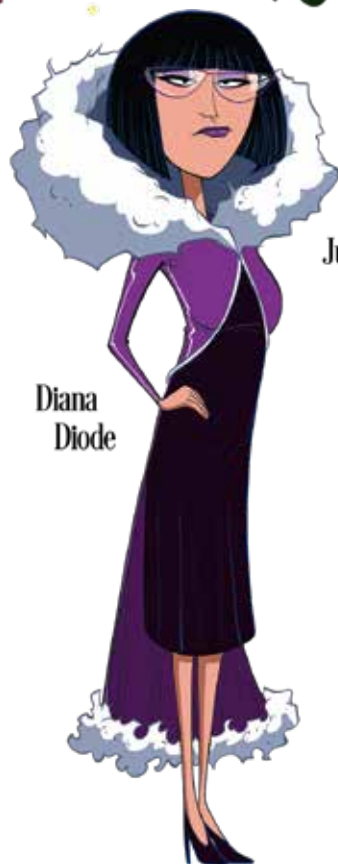
Gilbert
Glitter

Kamera
Nisse 1

Designnisserne

Joanna Julestjerne
Sofia Sukkersød
Saxo Sukkersød

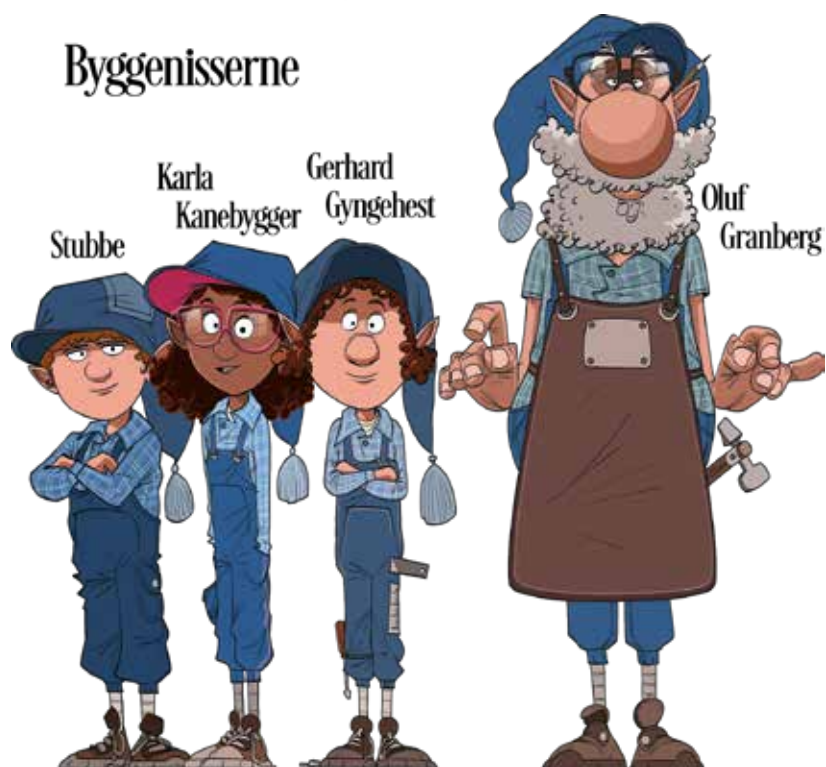
Snenisserne

Hugo Hovborg
Patti Pelstot
Frida Fjellgevir

Byggenisserne

Madnisserne

En julekatastrofe

Theo Tusindril slog på det gamle tv for at få billedet frem. Det grå snevejr på skærmen blev til et mudret billede. Så tonede bogstaverne i tv-programmet tydeligt frem: *Det store nisseshow: Hvem skal være julemandens hjælper?*

Omkring Theo fløj pebernødder gennem luften, og pruttepuder gav genlyd i jordgangene. For her i Drillebo, den underjordiske by, hvor drillenisserne levede, var der aldrig stille. Især ikke her i starten af december, hvor alle havde taget hul på juledrillerierne.

”Velkommen til! Nu begynder *Det store nisseshow* og jagten på de helt rigtige deltagere, der skal dyste om at blive julemandens hjælper i år. Den største ære, en nisse kan få!” Tv-værten Gilbert Glitters ord strømmede ud af den lille tv-skærm.

”Er det begyndt?” Sifus Sokkevåd, Theos bedste ven, slog sig ned ved hans side. Den lidt for store nissehue dækkede næsten Sifus’ skæve stritører.

Theo og Sifus var de eneste nisser, der fulgte med i tv-showet.

Resten af jordhulernes beboere havde mere travlt med at drive hinanden til vanvid med hjemmelavede fælder, dårlige jokes og snyderier.

”Jeg forstår ikke, I gider se det,” lød et råk fra en stor bunke ledninger. Det var Selma Spilop. Deres gode ven. ”Designnisserne vinder alligevel hvert år.”

Theo rystede bare på hovedet. Selma havde ret, men det var en juletradition at se det. Og desuden kunne det jo være, at det blev anderledes i år.

Så begyndte showet. Og de måtte spidse ører for at kunne følge med.

Omkring dem lød der små eksplosioner, høje skrig og latter, når folk trådte i den ene eller anden fælde. Ingen nisse kunne vide sig sikker. For det er i drillenissernes natur at drille. Og eftersom de var uønskede i de andre fire nissebyer, var der ligesom ikke så mange andre at drille end dem selv.

En dyb rumlen gav genlyd i hele Drillebo.

”Hvad var det?” sagde Sifus. Theo så rundt for at finde ud af, hvilket drilleri lyden kom fra.

”Det ved jeg ikke,” mumlede han og vendte blikket tilbage mod tv’et.

”I de næste dage vil de udvalgte nisser fra de fire ... åh, jeg mener fem ... nisselandsbyer ankomme for at gøre sig klar til konkurrencen,” sagde Gilbert Glitter inde fra tv’et.

”Han *kunne* lige så godt have sagt fire,” sagde Theo. ”Der er jo alligevel aldrig nogen drillenisser, der stiller op.” Det var

også derfor, de andre drillenisser ikke gad se showet. Faktisk var det kun Theo, Sifus og Theos lillesøster, Thea, der troligt så med hvert år. Thea var dog lige nu med deres forældre ude at finde julegaver.

”Men *må* vi stille op?” spurgte Sifus.

”Ja da,” sagde Theo. ”Men hvorfor? De vil aldrig lade os vinde.”

”Nå, ikke for noget, det kunne måske bare være meget sjovt,” sagde Sifus, mens han skævede mod skærmen, hvor dommerne var ved at blive præsenteret.

Theo så på ham, men sagde ikke noget. Sifus havde fortalt, at hans mor var en af dommerne i *Det store nisseshow*. Men Sifus havde ikke set sin mor, siden han var helt lille.

Hans mor var nemlig en af designnisserne. Det var dem, der lavede al julepynten og alt gavepapiret. De var de mest anerkendte af alle nissefolkene. Men da moren mødte Sifus’ far, dengang de deltog i *Det store nisseshow*, blev det, der skulle have været en lille juleromance, pludselig til et barn. Og som søn af en drillenisse kunne Sifus ikke bo hos designnisserne, så han måtte blive hos sin far, mens hans mor rejste hjem. Og det eneste, Sifus så til hende, var, når hun trådte frem som dommer i nisseshowet.

Sifus skulle til at sige noget mere, da jordhulen med ét blev helt sort. Alle de julelys, der hang i jordhulens gange – eller i hvert fald dem, der stadig virkede – gik ud. Det samme gjorde tv’et.

”Nej!” råbte Sifus.

Der lød en irriteret brummen rundtomkring i grotterne.

”Undskyld!” råbte Selma hende fra bunken af ledninger. ”Jeg var bare lige ved at bygge en pebernøddekanon, men kom vist lige til at kortslutte noget.” Gnister stod ud fra de ledninger, hun havde i hænderne. ”Jeg fikser det!” lovede hun.

Normalt var undskyld ikke et ord, der blev brugt meget af drillenisser, men Selma brugte det ofte, når hendes nye opfindelser eller maskiner kom til at tage al strømmen. At ødelægge andre folks drillerier var nemlig en stor forbrydelse blandt drillenisser.

”Sådan!” hørte de Selma råbe, og kort efter var der igen lys i nissegrotternes gange.

Men så vendte den dybe rumlen tilbage. Denne gang voldsommere, så det rystede i alle nissemøbler.

”Hvor kommer det fra?” spurgte Sifus. ”Det lyder, som om nogen borer eller bygger noget stort.”

Men inden nogen kunne nå at svare ham, lød der en voldsom brusen og knagen højt over deres hoveder. Alle stoppede med det, de havde gang i. Ingen pebernødder fløj gennem luften, ingen fødder blev fanget i løkker. I stedet stirrede alle op mod loftet. Det kom udefra, fra jorden over grotten.

”Det der er altså ikke mig,” sagde Selma med en svag stemme.

Så slog jorden revner over dem, og de første dråber faldt på Theos næse.

Kort efter væltede vandet ned.

”Ud!” råbte Ferdinand Fupskæg, der var drillenissernes leder og nissen med det største skæg af alle drillenisserne. ”Alle sammen ud!”

Med ét satte de alle i løb mod udgangene. Der blev skubbet og mast, mens vandet stod ned i stride strømme. Det dækkede nu gulvet og dannede en flod helt op til knæene. Gennemblødte julehjerter, falske hundelorte og pruttepuder flød rundt mellem deres ben. De måtte flygte ud af grotten!

Ferdinand Fupskæg førte an ud af det virvar af gange, der dannede drillenissernes underjordiske by. En by med så mange gange, at ingen nisser endnu havde formået at kortlægge dem til fulde. Og flere var blevet væk i forsøget. Vandet fik de mange gange til at kollapse, og den underjordiske nisselandsby så ud til at skrumppe, hvis den da ikke var helt ved at forsvinde!

Og Theo turde slet ikke tænke på, hvordan hans egen families jordhule mon så ud. Bag ham slæbte Sifus på tv'et, og Selma på sin nye pebernøddekanon, som mest af alt lignede en edderkop af ledninger.

Da de endelig slap ud og så solens lys, lød der høje brag bag dem, mens jorden lukkede alle indgange til nisselandsbyen. Fra alle nødudgange kravlede drillenisser frem helt dækket af jord og skidt.

”Er alle okay?” råbte Ferdinand og begyndte at tælle og regne.

Alle drillenisser var heldigvis i live, men Drillebo var tilsyneladende ødelagt for altid.

”Vi bliver nødt til at finde et andet sted at sove i nat,” sagde Ferdinand trist, mens han så ud over de gennemblødte nisser. ”Og når vi har fundet det, sværger jeg, at jeg nok skal finde ud af, hvad der er sket, så vi kan finde en løsning. Måske kan vi ... starte en indsamling, så vi kan skaffe penge til genopbygningen af vores hjem.” Han nikkede lidt ad sin egen ide, mens han stirrede tomt frem for sig.

Men alt, hvad Theo tænkte på, var, hvem der dog skulle

støtte deres indsamling, for alle drillenissernes værdier var lige forsvundet i vandmasserne. Og de andre nissebyer var ikke ligefrem kendt for at ville hjælpe drillenisser.

Theos tanker blev afbrudt af hans forældre og lillesøster, der kom løbende imod ham.

”Du er okay!” Mor krammede Theo tæt.

”Sikke en katastrofe,” sagde Theos far, mens han så ud over det oversvømmede Drillebo.

”Vi blev så bange.” Thea klamrede sig til Theos ben.

Theo strøg hende over håret.

”Alt skal nok gå,” sagde han.

”Men hvor skal vi bo?” spurgte Thea.

Mor tænkte.

”Der er vist kun én mulighed,” sagde hun. ”Vi må bo hos onkel Fjolmer.”

”Åh nej,” mumlede Theo. Og Thea holdt sig for næsen. Onkel Fjolmer var oprindeligt madnisse, men da han havde nogle mere særprægede smagsløg end de fleste, var han blevet smidt ud af madnissernes by. Når nisser blev smidt ud af de andre nissebyer, slog de sig ofte ned i Drillebo og blev drillenisser, men det ville Fjolmer ikke, så i stedet boede han ude på møddingen. Og kunne man forestille sig et værre sted at skulle holde jul end på en stinkende mødding?

Møg og mødding

Theo og Theas far var blevet tilbage ved Drillebo for at prøve at fiske nogle af deres ejendele op fra dybet. Imens var mor, Theo og Thea gået ud på møddingen. Der stank værre end tusind makrelmadder. Og der var ikke et eneste stykke julepynt at se i miles omkreds. Bare mudder, møg og rådne kålhoveder.

”Skal vi virkelig holde jul her?” spurgte Thea og holdt sig for næsen.

”Nu ikke så kritisk, det skal nok gå,” sagde mor, mens hun selv kæmpede for ikke at vrænge på næsen. I stedet tvang hun et smil frem. ”Vent her, så finder jeg onkel Fjolmer.”

Mor traskede gennem møddingen hen til noget, der mest af alt lignede en gigantisk hundelort, var det ikke for den lille røde nissedør i dens midte. Det var der, onkel Fjolmer boede. Mens mor bankede på, blev Theo ramt lige i nakken af et lille sneglehus.

Han drejede rundt og fik øje på to nisser, smurt ind i mudder fra fod til mave. De var trådt frem bag en stabel kålhoveder.

”Hvad så, fætter bybo? Hvad laver I her?” råbte Fedte. Det var den ene af Theo og Theas fætre.

”Drillebo er blevet oversvømmet,” sagde Theo. ”Så vi skal bo her.”

”Åh nej!” råbte Fuppe, deres anden fætter. ”Drillenisserne invaderer os!” Han så strengt på dem. ”I rører ikke min billesamling, så kvæler jeg jer, mens I sover!”

Theo og Thea så bare på hinanden, men sagde ingenting. Ingen af dem kunne drømme om at pille ved hans billesamling.

”Velkommen!” lød et glad råb. Det var onkel Fjolmer. Han vinkede dem ind i huset. ”Kom ind, kom ind!”

De gik hen til huset. Idet de trådte ind, blev de mødt af en stribe af spindelvæv, som fik Theo til at spekulere på, om Fuppe måske også havde en edderkoppesamling.

”Sæt jer ned,” sagde Fjolmer. Og de satte sig i sofaen. Kort efter dumpede Fedte og Fuppe ned ved deres side, og sofaen var så smal, at de sad helt i spænd. Mudderet på Fedte og Fuppes tøj fik dem til at svuppe rundt i sofaen ved hver eneste bevægelse.

”Her, tag lidt te.” Onkel Fjolmer skænkede op. ”I må trænge til lidt varme oven på alle de strabadser, I har været igennem.”

Theo tog imod et krus. Men han nåede knap at synke det, før han spyttede det ud igen. Han greb sig til maven. Den rumlede faretruende.

”Hvad er det?”

”Det er min kompost-te,” sagde onkel Fjolmer glad. ”Hundrede procent naturlig, god for fordøjelsen og næsten lige så kendt som min gødning!”

Fjolmers gødning var kendt i hele Nisselandet. Han lavede den bedste slags. Den blev importeret af både byggenisserne, der brugte den til at gøde juletræerne, og madnisserne, der brugte den til grøntsagerne i deres drivhuse.

”Måske er den lidt for god for fordøjelsen,” hviskede Theo og spejdede efter et toilet.

”Ja ... Den kræver vist lidt tilvænning,” sagde mor bare og stillede koppen fra sig. Så skyndte både hun og Theo sig på toilettet.

Fjolmer så lidt flov ud, da de kom tilbage.

”Jeg havde ellers fortyndet den,” mumlede han. ”Jeg ved jo godt, I andre nisser har så sarte maver, men hvis den bliver alt

for tynd, så mister den sin møddingsmag. Ja ja, jeg må fortynde den mere næste gang.”

”Tænk ikke på det,” sagde mor, og de satte sig igen. ”Vi er bare glade for, at vi må bo her, Fjolmer.”

”Selvfølgelig, selvfølgelig,” sagde Fjolmer. ”Kære søster, du og manden kan overnatte i kvistværelset, og børnene har vi plads til i skuret. Kom med, så skal jeg vise jer det.”

De vred sig fri af sofaen og gik udenfor.

Skuret lå bag ved huset. Det var en faldefærdig trækasse, hvor der var stoppet to køjesenge ind, men da mor løftede en dyne i den nederste køje, vrimlede det med al slags kryb og kravl under den. Det gav et sæt i mor ved synet af de mange insekter.

”Årh, pas på!” råbte Fuppe. ”De har brug for varmen, de skal snart i vinterhi.”

”De kan måske sove i de øverste køjer?” spurgte hun. ”Eller er der også nogen, der bor der?”

”Nej, nej, det er fint,” sagde Fuppe, mens han omhyggeligt stoppede dynen på plads.

Thea kiggede bedende på sin storebror, og Theo vidste, at han måtte gøre noget.

”Mor, er det okay, at jeg går en tur?”

Mor nikkede bare. Og så gik Theo ud af skuret, hen over møddingen og tilbage mod Drillebo. De kunne ikke blive boende på møddingen. Han måtte finde en måde at redde Drillebo på, men hvordan?

Drillebo lignede alt andet end sig selv. Theo kiggede ned på det store hul, der var fyldt med vand. Et stykke væk kunne han se Selma Spilop sidde med et fiskenet og fiske efter ting. Han havde kendt Selma, siden de var små, og hun første gang overraskede ham ved at sætte strøm til hans gyngehest. Ved siden af Selma lå en bunke kabler og en stor kasse fyldt med opløst julepynt og noget vådt tøj, hun havde fisket op. Lidt derfra stod tv'et.

Theo gik hen til hende og satte sig ned.

”Det meste er nede på bunden,” sagde Selma og pegede med det store net. ”Det ville kræve en undervandsbåd eller sådan noget at komme derned. Jeg tror godt, jeg ville kunne bygge en. Hvis jeg havde haft mit værksted.”

Theo nikkede. ”Vi har ingenting.”

Alle drillenisserne var blevet hjemløse.

”Hej med jer,” lød Sifus’ stemme bag dem. Han havde sat nogle blade og kviste fast i huen.

”Er du blevet skovnisse?” Selma så tvivlende på ham.

Sifus trak på skuldrene. ”Nej, men min far syntes, det var et forsøg værd at prøve at flytte ind i buskadset.” Sifus fjernede kvisten fra sin hue. Den havde sat sig fast med sine mange torne. Nu så Theo og Selma også, hvordan en masse små skrammer dækkede Sifus’ ansigt.

”Det værste er næsten, at vi ikke kan se *Det store nisseshow*,” sagde Sifus og så hen på tv’et.

”Nåh, jeg har da et batteri et sted,” sagde Selma og gravede i sin kasse. Og kort efter og med lidt fiksfakserier tændte tv’et.

”Jubii ...” sagde Sifus.

I *Det store nisseshow* var Gilbert Glitter ankommet til designnissernes by for at hente byens deltagere.

”Mens vi venter på dette års deltagere, kan vi alle beundre byggeriet, der begyndte i går.” Gilbert slog armen ud mod en byggeplads. ”Her kommer designnissernes underjordiske metro til at være. Lad os se nærmere på det.” Gilbert fik overrakt en gul sikkerhedshue og trådte ind på byggepladsen. I det samme tændtes et kæmpe bor, og den store summende lyd fik det til at løbe koldt ned ad Theos ryg.

”Det er der, rystelserne kom fra!” udbrød han. ”Deres metro har ødelagt vores by!”

De tre nisser så chokerede på hinanden, men så blev deres tanker afbrudt af jinglen fra Nisseavisen.

”Og nu til dagens nyheder,” sagde oplæseren.

”Lad os høre, hvad de siger om oversvømmelsen af Drillebo,” sagde Sifus.

Men mens nyhedsværten gennemgik nyhederne, var der en masse om designnissernes nye metro, madnissernes nye kringleopskrift, byggenissernes bud på årets julegave og et kaneløb fra snenissernes by. Ikke et ord om drillenisserne og oversvømmelsen af Drillebo.

”Det kan altså ikke være rigtigt, det her!” sagde Theo og kunne mærke vreden boble op i sig. For det *kunne* ikke være rigtigt. Havde alle de andre nisser fuldstændig glemt drillenisserne? Det her var den værste katastrofe i hele Drillebos historie, ja, i hele nisserigetets historie, og de nævnte den ikke med ét ord. Ikke engang indsamlingen til genopbygningen, som Ferdinand havde sat i gang, blev nævnt. Hvordan skulle Drillebo så nogensinde blive genopbygget?

Her havde de glædet sig så meget til jul og til hygge i Drillebo, og pludselig skulle de bo sammen med en masse biller på en mødding, og måske ville de aldrig få deres hjem tilbage. Og imens kørte *Det store nisseshow* bare videre, og alle de andre nisser kunne blive julemandens hjælpere og vinde juleting og ...

”JEG HAR DET!”

”Har hvad?” spurgte Selma og så forvirret på Theo, der måtte rejse sig i begejstring.

”Vi melder os til *Det store nisseshow*!”

”Hvad skulle det hjælpe?” spurgte Selma.

”Så kan vi fortælle, hvad der er sket her, og sætte fokus på indsamlingen. Og hvis vi vinder, så kan vi holde jul i Drillebo!” sagde Theo.

For vinderne af *Det store nisseshow* vandt ikke bare æren af at blive julemandens hjælper. De vandt også rigtig mange penge! Og dem ville drillenisserne kunne bruge til at genopbygge Drillebo. Og ikke nok med det, de kunne endda få et kæmpe festmåltid og trods alt holde en juleaften med de største lækkerier og flotteste gaver fra de andre nissebyer.

”... Jamen vi er jo drillenisser,” mumlede Selma og så forvirret ud.

”Ja, og vi *må* altså godt deltage,” svarede Sifus. ”Vi har bare ikke gjort det i årevis, fordi de andre nisser ikke kan lide os. Som de siger: *Man kan aldrig stole på en drillenisse.*” Sifus vrængede det sidste. Drillenisserne hadede det ordsprog.

”Det kan vi lave om på!” sagde Theo og følte sig næsten lige så vigtig som Ferdinand Fupskæg, som han stod der med sin hævede pegefinger. ”Vi kan vinde, og vi kan vise, at drillenisser også er okay. At vi er til at stole på. Og du kan se din mor igen, Sifus.”

”Men måske skulle vi bare ...” Selma lød forvirret over Theos brandtale.

”Nej!” sagde Theo og satte sig. Han lagde armene over skuldrene på dem begge. ”Vi kan gøre det her sammen. Sifus, med dine gode ideer, og dig, der kan bygge alting, Selma. Sammen kan vi redde Drillebo. Er I med?”

De nikkede, og Theo holdt dem ind til sig i et kram. ”Sammen kan vi vise dem, at drillenisser er helt i orden-nisser!”

